

JELENLÉT

**BŐJTE CSABA SZEPTEMBERBEN
CSODÁLATOS TERMÉSZETFOTÓKAT
OSZTOTT MEG KÖZÖSSÉGI OLDALÁN,
AMELY ALÁ EZEKET ÍRTA:**

„A gonosz lélek azt szeretné, hogy mi mindent szürkének, csúfnak, rossznak lássunk, ő azt akarja, hogy mi ócsároljuk, szidjuk a mennyei Atyánk által teremtett szép világot, s ezért meg is tesz mindent! Sajnos nagyon sok embert nemcsak a maga cinikus szürkeségével fertőz meg, de a saját savanyú, mindent és mindenkit ócsárló szócsövévé is tesz. Ha nem vigyázunk, vírushordozóvá, az örökös elégedetlenkedés, nyafogás gócpontjává válhatunk!”

Az októberi Jelenlét-rovat témája
a szépség.

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

A HIT MEGSZÉPÍT

A felejthetetlen *Tempfli József* püspök atya temetési szertartásán jártam jó egy évvel ezelőtt, a nagyváradi római katolikus székesegyházban. Várokoltam a sokezes gyülekezetben a szentmise kezdésére, közben önkéntelenül is fölfelé emeltem a tekintetem, és hosszú percekig úgy is maradt. Bár mi, protestánsok a fehér falak egyszerűségében keressük a hit szépségét, csendességét és áhítatát, ahol figyelmünk kizárólag az üzenetre és az üzenőre irányul, mégis megfogott, sőt, rabul ejtett a látvány. A bazilika szakralitása, a belső tér kimondhatatlan, ember alkotta szépsége, *von Schöpfung* kupolafreskója, *Storno Ferenc* festményei, a főoltár és a mellékoltárok képei valósággal lenyűgöztek, a hatásuk alá kerültem. Lám, a Fennvaló már azelőtt üzent, szólt, kijelentett, hogy elkezdődött volna az istentisztelet...

◆ Sok olyan embert ismerek, aki nem templomlátogató, és időnként gunyorosan, kihívóan beszél a hitről, a kereszténységről. De előfordul, hogy némelyikük egy-egy őszinte pillanatában azt is megvallja, hogy bizony vannak élethelyzetek, amikor valósággal bemenekül az istenházába. Mert az életünkre rátelepedő világ zaja közepette, sok fájdalmas élményt, emléket, kihívást hurcolva jólesik, ha megszépülhet a lelkünk. Erre pedig a legmegfelelőbb hely a templom. A szakrális tér és benne az a csend, amelyben néhány perc erejéig számot vehetünk, fölfelé tekinthetünk, és egyszer csak feltörhet belőlünk az addig elnémított ima szava is. Ebben a templomi áhítatban egyszerre megtapasztaljuk az Odafentivel való közösséget, amiről a *Cseh Tamás* által *Ady Bandinak* becézett, de költőfejedelemnek elismert alkotó így beszélt: „Csöndesen és váratlanul / Átölelt az Isten.” És ez a csöndes, váratlan ölelés, ez a hitélmény megszépít. Nem csupán bensőleg, de az arcon is ott fénylik, ott tükröződik az Istennel való találkozás szentséges öröme, az ő kibeszélhetetlen dicsősége. Tudnánk-e tagadni, hogy mennyire nagy szükségünk

van mostanság ezekre a különleges, lélekszépítő, életegyensúlyozó élményekre és tapasztalatokra? Amikor annyi minden feszíti az életünket, és olyan sokféle irányba.

Amikor a kilencvenes évek elején először jártam Magyarországon, furcsák voltak a kifejezéstelen, leginkább a zombifilmekhez hasonlítható, érzelmek nélküli arcok a tömegközlekedésben, az utcákon és a boltokban. Ez a jelenség számomra addig ismeretlen volt. Sokszor azon mulattam a metróban, hogy lám, én vagyok itt az egyetlen ember, aki mosolyogni mer / tud / akar. Persze ez vírusként azóta a teljes Kárpát-medencébe eljutott. Sőt, már a falvak lakóinak arcán is otthonos, nem kell messze mennünk a kifejezéstelen tekintetekért. Életünk valóságával olyan szépen találkozunk mindaz, amire Pál apostol már kétezer éve emlékeztet: hogy a hit valami olyan örömet szabadít fel bennünk, ami megtelepszik az arcon is; megszépít, így szavak nélkül is tanúságtevője leszel annak, aki remegéseid, szorongásaid és félelmeid közepette kitartóan tanít örülni. ◆